

Sygn. akt XI Ka 787/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech /spr./

Sędziowie: SO Katarzyna Żmigrodzka

SO Elżbieta Kowalska

Protokolant: apl. sędziowski Grzegorz Kielasiński

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 roku

sprawy G. L.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 16 maja 2014 r.,

sygn. akt II K 20/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego G. L. odnośnie czynów zarzuconych w pkt. I-III aktu oskarżenia przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania, zaś odnośnie czynu z pkt IV, stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw., na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. postępowanie karne umarza, wydatkami w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

XI Ka 787/14

UZASADNIENIE

G. L. został oskarżony o to, że:

I. w bliżej nieustalonym czasie w styczniu 2012 roku w miejscowości Z., województwa (...) po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci drzwi poprzez odgięcie deski ich poszycia dostał się do wnętrza stodoły skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów ciągnika rolniczego w postaci dwóch sztuk obciążników, dolnego zaczepu haka wraz z belką nośną, cięgła i innych przedmiotów o ogólnej wartości około 1500 zł na szkodę S. M., to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

II. w bliżej nieustalonym czasie w okresie od marca 2012 roku do kwietnia 2012 roku w miejscowości Z., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru w celu przywłaszczenia belki podnośnika ciągnika rolniczego, listew podłogowych przyczepy zbierającej, wałka przekaźnika mocy, przedłużacza elektrycznego, wiertel, gwintowników, narzynek, zgrzewarki do rur PCV, przewodu do sprężarki ciągnikowej, kluczy i innych przedmiotów o ogólnej wartości około 1500 zł na szkodę A. K. i M. K., to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.;

III. w bliżej nieustalonym czasie w okresie od marca 2012 roku do września 2012 roku w miejscowości Z., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru w celu przywłaszczenia akumulatora 12V od ciągnika rolniczego, około 100 kg złomu, metalowego kontenera, 30 m siatki ze sztucznego tworzywa, elementów pługa i rozrzutnika rolniczego, kilku kilogramów przezroczystej folii i innych przedmiotów o ogólnej wartości około 1460 zł na szkodę P. M. i B. M., to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.;

IV. w bliżej nieustalonym czasie w miesiącu wrześniu 2012 roku w Ł., woj. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia szlifierki kątovej M. model (...), nr fabryczny (...) wartości 400 zł na szkodę P.P.U.H. (...) S.C., to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Łukowie w sprawie II K 20/13:

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt I uznał G. L. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie w styczniu 2012 roku w Z., gminy i powiatu Ł., województwa (...) z wnętrza stodoły dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów ciągnika rolniczego w postaci dwóch sztuk obciążników, dolnego zaczepu haka wraz z belką nośną oraz cięgła o łącznej wartości 450 złotych na szkodę S. M., co stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 3 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 278 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na równoważną kwocie 10 złotych;

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. L. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. M. kwoty 450 złotych;

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt II uznał G. L. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie od marca do kwietnia 2012 roku w Z., gminy i powiatu Ł., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej kilkakrotnie podejmując czynności sprawcze, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia listew podłogowych przyczepy zbierającej, wiertel, gwintowników, narzynek, zgrzewarki do rur PCV i klucza tzw. „grzechotki” o łącznej wartości 475 złotych na szkodę A. K. i M. K., co stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 3 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 278 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na równoważną kwocie 10 złotych;

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. L. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych A. K. i M. K. kwoty 475 złotych;

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt III uznał G. L. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie od marca 2012 roku do września 2012 roku w miejscowości Z., gminy i powiatu Ł., województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej kilkakrotnie podejmując czynności sprawcze, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia około 100 kg złomu, 30 m siatki ze sztucznego tworzywa, kilku kilogramów przezroczystej folii oraz makulatury o łącznej wartości 452 złotych na szkodę P. M. i B. M., co stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 3 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 278 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na równoważną kwocie 10 złotych;

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. L. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych P. i B. M. kwoty 452 złotych;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w ilości 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 10 złotych;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w związku z art. 89 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 3;

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt IV uznał G. L. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie we wrześniu 2012 roku w Ł., województwa (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia szlifierki kątowej M. model (...), nr fabryczny (...) o wartości 250 zł na szkodę P.P.U.H. (...) S.C., to jest wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 119 § 1 k.w. i za czyn ten na podstawie art. 119 § 1 k.w. w związku z art. 24 § 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 złotych;

- na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot oskarżonemu G. L. jako osobie uprawnionej przedmiotów szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) w pozycjach 6, 9, 11, 12, 14, 15, 17, 19, 22-30;

- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego G. L. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił orzeczeniu:

I. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5, art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz 424 k.p.k. wynikającą z jednostronnej oceny dowodów i rozstrzygnięcia niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, oraz sporządzenia uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający ustosunkowanie się w pełni do orzeczenia i jego kontrole;

II. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mające wpływ na jego treść, a polegające na niewłaściwym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w pkt IV wyroku, gdy faktycznie brak jest jednoznacznych dowodów przemawiających za taką okolicznością;

III. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony G. L. dokonał kradzieży 100 kg złomu, bez jednoczesnego zbadania i ustalenia co wchodziło w zakres tak sformułowanego pojęcia, nadto bez żadnego udowodnienia powyższej okoliczności.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt IV przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, w pozostałym zaś zakresie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

apelacja zasługuje na uwzględnienie o tyle, o ile domaga się uchylenia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt I, II i III aktu oskarżenia. Konieczność uchylenia orzeczenia wynika z ilości oraz jakości uchybień popełnionych w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Jednocześnie kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku skutkowałą koniecznością jego uchylenia i umorzenia postępowania w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt IV aktu oskarżenia.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż Sąd pierwszej instancji dokonał fragmentarycznej oceny dowodów, sporządzone prze niego uzasadnienie nie odpowiada zaś wymogom art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że wnikliwej i wszechstronnej ocenie nie zostały poddane w szczególności wyjaśnienia składane w toku postępowania przez oskarżonego. Sąd Rejonowy ograniczył się w tym względzie do stwierdzenia, iż w pełni opisują one zachowanie oskarżonego „zarówno to związane z popełnieniem zarzucanego i przypisanego mu przestępstwa, jak i czas bezpośrednio przed i bezpośrednio po jego popełnieniu” oraz nie pozostają w wyraźnej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych (vide str. 5 uzasadnienia). A przecież nie może budzić

wątpliwości, że pomiędzy treścią poszczególnych wyjaśnień G. L. zachodzą sprzeczności. Wyraźnie różnią się zwłaszcza wyjaśnienia złożone przez oskarżonego po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego (k. 22v.-23) oraz te złożone na rozprawie (k. 147v.-148v.). Sporządzając uzasadnienie Sąd a quo nie wskazał, którym z powyższych twierdzeń oskarżonego dał wiarę, którym zaś nie, jak również nie umotywował przyczyn takiej, a nie innej ich oceny. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku brak jest nadto choćby szczątkowej oceny zeznań pokrzywdzonych: B. i P. M., A. i M. K. oraz S. M.. Nie sposób zaś nie zauważyć, że nawet oświadczenia osób pokrzywdzonych tym samym czynem przestępnym – B. M. i P. M. oraz A. K. i M. K. – często różniły się w zakresie okoliczności niezwykle istotnych dla przedmiotu niniejszego postępowania, a mianowicie ilości i rodzaju skradzionych im przedmiotów. Właśnie te kwestie Sąd Rejonowy winien był poddać szczególnie wnikliwej analizie, z uwagi na charakter czynów zarzuconych oskarżonemu.

Powyższe uchybienia skutkują niemożnością weryfikacji poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych. Niejednokrotnie nie sposób bowiem stwierdzić, na jakiej podstawie zostały one dokonane. Lektura pisemnych motywów wyroku nie pozwala w szczególności na przeprowadzenie kontroli instancyjnej w zakresie przypisania oskarżonemu kradzieży takich, a nie innych przedmiotów na szkodę poszczególnych pokrzywdzonych. Nie daje również odpowiedzi na pytanie, z jakich przyczyn zabór niektórych przedmiotów został przez Sąd wyeliminowany w opisie czynów zarzuconych oskarżonemu. Powyższe nie wynika zwłaszcza z treści dowodów powołanych w nawiasach po poszczególnych ustaleniach. Tytułem przykładu można wskazać, że w ramach zarzutu z pkt II aktu oskarżenia Sąd ustalił, że oskarżony dokonał zaboru listew podłogowych przyczepy zbierającej, wiertel, gwintowników, narzynek, zgrzewarki do rur PCV i klucza tzw. „grzechotki” o łącznej wartości 475 zł na szkodę A. K. i M. K.. Z powołanych po tym ustaleniu wyjaśnień oskarżonego wynika jednak, że przyznał się on tylko do kradzieży zgrzewarki do rur PCV, klucza „grzechotki” i 4 sztuk gwintowników (k. 147v.). Z kolei na podstawie zeznań pokrzywdzonych można wnioskować, że skradzione im zostały także inne przedmioty, poza przypisanymi oskarżonemu.

Istotne wątpliwości budzi również, skądinąd słusznie kwestionowane w apelacji, przypisanie oskarżonemu w ramach zarzutu z pkt III aktu oskarżenia, zaboru „około 100 kg złomu” na szkodę B. i P. M., a także jego wycena. Z zeznań P. M. wynika wprawdzie, że z terenu jego posesji skradziono złom w ilości ok. 100 kg, tj. puszki aluminiowe i drobne elementy metalowe (k. 11v.). W toku postępowania zabezpieczono u oskarżonego i zwrócono pokrzywdzonym m.in. dziewięć worków jutowych, cztery worki foliowe i jeden worek siatkowy wypełnione puszkami aluminiowymi (k. 27). Według oświadczenia B. M. wyrażonego wobec biegłego z zakresu wyceny ruchomości było to 28 kg puszek (k. 222). Jednocześnie Sąd nie ustalił, czy odzyskane worki z puszkami stanowiły całość uprzednio skradzionego złomu, na co mogłyby wskazywać zeznania B. M. (k. 149v.). Nie powołał też dowodów na poparcie tezy, że oskarżony dokonał zaboru również innego, poza odzyskanym przez pokrzywdzonych, złomu. W tym ostatnim przypadku uzasadnione zastrzeżenia musiałyby z kolei budzić dokonana przez biegłego i niezakwestionowana przez Sąd wycena wartości poniesionej przez pokrzywdzonych szkody, ograniczająca się do wspomnianych 28 kg puszek (k. 222). Wszystko powyższe poddaje w wątpliwość przypisanie oskarżonemu kradzieży 100 kg złomu na szkodę B. i P. M. oraz ustalenie łącznej wartości skradzionego im mienia na kwotę 452 zł. W ramach zarzutu z pkt III widoczna jest nadto niekonsekwencja Sądu w zakresie przypisania oskarżonemu zaboru „30 m siatki ze sztucznego tworzywa”. Przedmiotowe ustalenie mogłoby co prawda wynikać z zeznań P. M. (k. 11v.). Już jednak w opinii biegłego wycenie poddane zostało 5 rolek plastikowej siatki przeciwnięgowej, o długości 50 metrów biejących każda (k. 222). Tyle zresztą zostało znalezione u oskarżonego i rozpoznane przez P. M. jako własne (k. 121). Skoro więc całość zabezpieczonej u G. L. siatki uznana została za własność pokrzywdzonych, należało w tym zakresie adekwatnie zmienić opis przypisanego oskarżonemu czynu. W przypadku przeciwnego ustalenia konieczne było natomiast zweryfikowanie dokonanej przez biegłego wyceny wartości wyrządzonej pokrzywdzonym szkody. W końcu, wysokość strat poniesionych przez P. i B. M. nie uwzględnia wartości „kilku kilogramów przezroczystej folii”, ujętej w opisie czynu przypisanego, a w ogóle nie poddanej wycenie przez biegłego.

Jako nieprecyzyjny jawi się również opis czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu z pkt I aktu oskarżenia, dokonanego na szkodę S. M.. Z zeznań pokrzywdzonego (k. 83v., 152v.) wynika bowiem, że oprócz elementów ciągnika rolniczego w postaci dwóch sztuk obciążników, dolnego zaczepu haka wraz z belką nośną oraz cięgła, wśród

przedmiotów mu skradzionych były także bagnet do sprawdzania poziomu oleju i korek wlewu oleju. Owe dodatkowe elementy zostały zresztą znalezione u oskarżonego i zwrócone pokrzywdzonemu (k. 108). Bagnet do sprawdzania poziomu oleju oraz korek wlewu oleju nie zostały wskazane w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. Jednocześnie jednak poddano je wycenie biegłego z zakresu wyceny ruchomości (k. 223), a ich wartość uwzględniono przy ustalaniu wysokości poniesionej przez pokrzywdzonego szkody.

Wymaga podkreślenia, że precyzyjne ustalenie rodzaju, ilości i wartości przedmiotów skradzionych poszczególnym pokrzywdzonym przez oskarżonego stanowiło jedno z najważniejszych zadań stojących przed Sądem pierwszej instancji. Wartość mienia, którego kradzież została przez Sąd przypisana oskarżonemu w ramach poszczególnych zarzutów, determinowała bowiem kwalifikację prawną popełnionych przez niego czynów. Jest to o tyle istotne, że właśnie z uwagi na stosunkowo niewysoką wartość poniesionych przez pokrzywdzonych strat (vide str. 9-10 uzasadnienia) Sąd Rejonowy zakwalifikował trzy spośród przypisanych oskarżonemu czynów jako wypadki mniejszej wagi z art. 278 § 3 k.k. Z drugiej strony, przy dokładniejszym wyliczeniu szkody niewykluczone było uznanie czynu z pkt III aktu oskarżenia za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., na obecnym etapie postępowania wartość szkody została bowiem ustalona na kwotę 452 zł.

Skrupulatne wyliczenie wysokości strat miało niebagatelne znaczenie także z punktu widzenia obowiązku przewidzianego w art. 46 § 1 k.k. Wydane w tym zakresie rozstrzygnięcie Sądu a quo należy jednak poddać w wątpliwość również w innej przyczynie. Wymaga mianowicie podkreślenia, że orzekając obowiązek, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k., sąd powinien był uwzględnić rozmiary pokrytej już szkody, w szczególności wartość odzyskanego w stanie niepogorszonym mienia. Naprawienie szkody to bowiem w szczególności wyrównanie poniesionej straty. Zastosowanie instytucji z art. 46 § 1 k.k. ma na celu odtworzenie stanu sprzed powstania szkody, w żadnym zaś wypadku nie może prowadzić do wzbogacenia pokrzywdzonych poprzez przysporzenie im nienależnej korzyści (vide wyrok SN z dnia 11 marca 2005 r., V KK 355/04, OSNwSK 2005, nr 1, poz. 541; wyrok SN z 29 marca 2011 r., III KK 392/10, LexPolonica nr 2525072, Biul. PK 2011, nr 7). Przy wydawaniu wyroku w pierwszej instancji uszło uwadze Sądu, że pokrzywdzeni odzyskali większość spośród przedmiotów, które zostały im skradzione, a których zabór został przypisany oskarżonemu (pokwitowania k. 27, 108, 109, 121; zeznania S. M. k. 152v.). Strata, jaką ponieśli w związku z czynami oskarżonego, musiała więc ulec stosownemu obniżeniu. Orzeczenie na rzecz pokrzywdzonych obowiązku naprawienia szkody w wysokości odpowiadającej ustalonej przez Sąd Rejonowy wartości skradzionego im mienia jawi się tym samym jako nieuprawnione.

Powyższe nie wyczerpuje listy uchybień, jakich dopuścił się Sąd a quo procedując w niniejszej sprawie. Należy bowiem wskazać, że w toku postępowania doszło do zatrzymania G. L. (k. 14). Wobec treści art. 63 § 1 k.k. Sąd zobligowany był więc do zaliczenia oskarżonemu okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary grzywny. Rozstrzygnięcia takiego zabrakło w treści wyroku. Jednocześnie dokument w postaci protokołu zatrzymania oskarżonego nie został w ogóle wprowadzony do procesu. Sąd pierwszej instancji nie odczytał go bowiem na rozprawie ani też nie ujawnił go bez odczytywania (k. 242). Zmiana zaskarżonego wyroku w tym zakresie – przy założeniu braku innych uchybień skutkujących koniecznością jego uchylecia – nie byłaby zatem możliwa nawet na etapie postępowania odwoławczego.

Sąd Rejonowy nie ustrzegł się również błędu przy określaniu podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności. Nie powinno budzić większych wątpliwości, że przepis art. 89 § 1 k.k., jak wynika z jego literalnego brzmienia, ma zastosowanie wyłącznie w przypadku orzekania w wyroku łącznym. Jego powołanie w niniejszej sprawie z oczywistych względów było tym samym wadliwe. Za prawidłowe nie sposób również uznać wskazania art. 12 k.k. w podstawie wymiaru kary za czyny przypisane oskarżonemu w ramach zarzutów z pkt II i III. Przepis art. 12 k.k. umożliwia uznanie wielości zachowań przestępnych za jeden czyn zabroniony. Tego typu ustalenie pociąga za sobą te i tylko te konsekwencje, które ustawa wiąże z popełnieniem określonego czynu zabronionego. W tym znaczeniu ciągłość nie jest okolicznością wpływającą na zaostrzenie kary. Przepis art. 12 k.k. uzupełnia bowiem zespół znamion wymienionych w normie określającej typ czynu zabronionego i to zarówno od strony podmiotowej, jak i przedmiotowej (z góry powzięty zamiar, krótkie odstępy czasu między poszczególnymi zachowaniami). Dlatego też uznając zachowania za czyn ciągły, art. 12 k.k. powinien być powołany w

związku z przepisem lub przepisami zawartymi w części szczególnej Kodeksu karnego lub przepisami innych ustaw, które od strony prawnej klasyfikują przypisane przestępstwo, ponieważ kwalifikacja czynu ciągłego z pominięciem art. 12 k.k. byłaby niepełna. Równocześnie powoływanie art. 12 k.k. przy prawnej podstawie wymiaru kary nie znajduje żadnego uzasadnienia, albowiem objęcie jednym czynem ciągłym wielu zachowań rozciągniętych w czasie nie ma żadnego wpływu ani na dolną, ani na górną granicę ustawowego zagrożenia, a także na ustawowy wymiar kary lub środków karnych, oddziałując jedynie na sądowy wymiar kary (vide A. Zachuta: *Przestępstwo ciągle - czyn ciągły i ciąg przestępstw*. Przegląd Sądowy 2003/3 str. 67).

Ilość oraz jakość błędów popełnionych w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji uczyniła koniecznym uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt I, II i III aktu oskarżenia oraz przekazania sprawy oskarżonego G. L. w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k.

Procedując w niniejszej sprawie po raz wtóry Sąd Rejonowy od nowa przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla prawidłowego wyrokowania. Odbierze od oskarżonego wyjaśnienia, o ile nie skorzysta on z prawa do odmowy ich składania. Przesłucha świadków na wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Szczególną uwagę poświęci zeznaniom pokrzywdzonych S. M., M. i A. K. oraz B. i P. M., celem ustalenia rodzaju i ilości skradzionych im przedmiotów oraz rodzaju i ilości przedmiotów przez nich odzyskanych, a jednocześnie wyjaśni wszelkie pojawiające się w tym zakresie wątpliwości (pamiętając o zakazie *refomationis in peius*). W dalszej kolejności rolą Sądu orzekającego będzie dokładne oszacowanie wartości szkody poniesionej przez każdego z pokrzywdzonych. Zasadne może przy tym okazać się zasięgnięcie uzupełniającej opinii tego samego lub innego biegłego. Zgromadzony materiał dowodowy Sąd orzekający oceni we wzajemnym powiązaniu, uwzględniając wymogi art. 5 i 7 k.p.k. oraz uwagi poczynione wyżej przez Sąd odwoławczy. Dokona rekonstrukcji zdarzeń będących przedmiotem osądu. Uznane za udowodnione zachowania oskarżonego właściwie oceni pod względem prawnym, co przy uznaniu realizacji znamion czynów zabronionych znajdzie swoje odzwierciedlenie w ich prawidłowym opisie i kwalifikacji prawnej. Następnie dokona oceny stopnia szkodliwości społecznej poszczególnych czynów oraz stopnia zawinienia G. L. i na tej podstawie wyda rozstrzygnięcie w sprawie, mając w polu widzenia uregulowanie zawarte w art. 91 k.k. Swoje stanowisko, w razie potrzeby, uzasadni zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k.

Co się zaś tyczy zarzutu z pkt IV aktu oskarżenia należy wskazać, że uniewinnienie oskarżonego od jego popełnienia, zgodnie z wnioskiem apelacji, byłoby na obecnym etapie postępowania co najmniej przedwczesne. W szczególności nie ma racji autor środka odwoławczego wskazując, iż oskarżony w toku całego procesu nie przyznawał się do kradzieży szlifierki kątovej marki M. na szkodę P.P.U.H. (...) S.C., konsekwentnie podnosząc, iż przedmiotową szlifierkę nabył od nieznanego mu mężczyzny za cenę około 300 złotych. Jak bowiem wynika z materiału dowodowego sprawy, przesłuchany po raz pierwszy w charakterze podejrzanego G. L. przyznał, iż znalezione u niego narzędzie pochodzi z kradzieży. Jednocześnie oskarżony dokładnie wskazał, że zaboru szlifierki dokonał w okolicy stacji S. w Ł., na ul. (...), gdzie trwały prace remontowe (k. 23). Powyższe koreluje z wiarygodnymi zeznaniami T. K., kierownika do spraw produkcji firmy (...), który podał tożsame informacje dotyczące miejsca, z jakiego dokonano zaboru szlifierki kątovej (k. 61v.). Dopiero składając wyjaśnienia na rozprawie (k. 147v.) oskarżony przedstawił wersję, wedle której szlifierka miała zostać przez niego nabyta. Jednocześnie podał, że uprzednie wyjaśnienia złożył pod wpływem presji funkcjonariuszy Policji. Wprawdzie, jak zostało już wskazane, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odniósł się do powyższych sprzeczności i nie sprecyzował, którym z twierdzeń oskarżonego daje wiarę i dlaczego, jednocześnie przypisując mu zabór szlifierki kątovej marki M.. Nie znaczy to jednak, że przypisanie takie nie było możliwe. Materiał dowodowy budzi aktualnie na tyle uzasadnione wątpliwości, że niemożliwe jest w tym względzie reformatoryjne orzeczenie co do istoty sprawy.

Jednocześnie należy wskazać, że mimo niemożności uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt IV aktu oskarżenia, postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu. Sąd ustalił bowiem, że oskarżony dopuścił się kradzieży szlifierki kątovej na szkodę P.P.U.H. (...) S.C. bliżej nieustalonego dnia we wrześniu 2012 r., wartość skradzionego mienia ustalił zaś na kwotę 250 zł. Tym samym czyn oskarżonego zakwalifikował jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Z uwagi na fakt, iż czyn ten został objęty postępowaniem przed upływem roku od

momentu jego popełnienia, zgodnie z art. 45 § 1 k.w. z początkiem października 2014 r. nastąpiło przedawnienie jego karalności. Jakkolwiek więc w dacie wydawania orzeczenia przez Sąd Rejonowy czyn zarzucony oskarżonemu w pkt IV nie był jeszcze przedawniony, to aktualnie zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w., uniemożliwiająca kontynuowanie postępowania w tym przedmiocie. Powyższe obligowało Sąd Okręgowy do tego, aby uchylić zaskarżony wyrok w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt IV aktu oskarżenia I w tej części umorzyć postępowanie w sprawie

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych w części umarzającej postępowanie uzasadnia art. 118 § 2 k.p.w.